

Hồi 50

Hồng Thất Công vò đầu vò trán lâm bảm một mình:

- À! Cái này, cái này, lão độc vật lật lọng phải lắm, mình có lý không được rồi!

Nguyên vì Trùng Dương đầu có giao hẹn chẳng cho dùng ám khí bao giờ đâu ?

Trùng Dương thấy vậy giả là:

- Thất huynh! Lời của Phong huynh rất đúng.

Tui lúc này không hề giao ước không cho sử dụng ám khí, Phong huynh lại đem thêm môn ám khí ra giúp vui lại càng hay hơn nữa, thật là chuyện không cầu mà được, hà tất phải cãi vã nhau làm gì ?

Những lời của Trùng Dương vừa rồi mới thoát nghe dường như che đậy cho Âu Dương Phong, nhưng nghĩ kỹ lại là một sự mai mỉa sâu sắc.

Trùng Dương coi món ám khí của Âu Dương Phong như một thứ đồ chơi của trẻ nít đem ra giúp vui cho mọi người chứ không làm hại ai được ?

Mọi người nghe xong đều tỏ ra hội ý khếch mép cười.

Âu Dương Phong cũng là một nhân vật có tài trí hơn người làm sao lại chẳng nghe ra lời nói châm chích của Trùng Dương được.

Tây Độc trong lòng tuy rất giận, nhưng vẫn giữ vẻ mặt âm thầm không cho lộ ra ngoài, chỉ cười khô khan một tràng và nói:

- Các vị đều hiểu rõ rồi vậy, Âu Dương Phong tôi không hề phạm quy củ của cuộc so tài! Nào chúng ta lại tiếp tục so tài đi thôi! Nghe lời của lão ăn mày thúí đó làm gì

Nói xong tay trái xoay lẹ một vòng giữa không trung tay hữu khể nhắc cao lên, tung ra một ngọn Cánh Không Chưởng Lực bay vút vào mặt Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công "hừ " giọng mũi một tiếng, tay trái vung nhẹ lên một thế Chiến Long Tại Dã, đỡ hất luồng chưởng của Âu Dương Phong vừa bay tới tiếp theo đấy, tay phải vù trở ra một chưởng Kháng Long Bửu Hối chém xả vào lồng ngực Âu Dương Phong.

Trùng Dương cũng tiếp tục thử sức với Hoàng, Đoàn hai người. Chàng đã lãnh giáo sơ lược qua Phách Không Chưởng đặc sắc có thể duy trì trong một thời gian rất lâu của Hoàng Dược Sư và cũng hiểu rõ Tiên Thiên khí công của Đoàn Hoàng Gia lợi hại không thua gì Nhất Dương Chỉ của Toàn Chân Phái.

Nên lần này chàng không dám sơ xuất nữa.

Phách Không chuông của Hoàng Dục Sư vừa bay áp đến trước mặt, Trùng Dương lập tức dùng ngay Nhất Dương Chỉ, hai ngón tay điểm nhẹ lên ngọn chuông phong của đối phương.

Hoàng Dục Sư lập tức cảm thấy ngay tuyệt kỹ Nhất Dương Chỉ quả thật lợi hại vô cùng, vượt bậc khác phàm, mình khó mà sánh kịp.

Nhất Dương Chỉ là môn công phu trấn môn duy nhất của Toàn Chân phái, cũng là một công phu cự phách đệ nhất võ lâm. Khi xưa sư phụ của Trùng Dương là Thanh Hư Chân Nhân luyện được Nhất Dương Chỉ xong, tung hoành khắp thiên hạ không ai địch nổi. Cho nên khi Trùng Dương đến Tung Sơn thụ giáo không bao lâu, Thanh Hư Chân Nhân liền bắt chàng giam trong thạch huyệt kín mít để chàng luyện thành Nhất Dương Chỉ hầu thay ông mở rộng cơ sở Toàn Chân phái, làm rục rở cho bốn môn trên võ lâm giang hồ.

Môn công phu Nhất Dương Chỉ hoàn toàn nhờ ở thuần dương Tiên Thiên chân khí, mượn lấy ngón tay để phát huy ra ngoài, trên bình diện thì dường như là môn chỉ lực, công phu đại loại như Kim Cang Chỉ hay Nhứt Chỉ Thiên Vân, nhưng sự thật là sai đi muôn dặm vậy.

Môn Nhất Dương Chỉ hoàn toàn phát động theo tâm ý nên uy lực và lợi hại cùng sự biến hóa kỳ diệu gấp trăm ngàn lần các loại công phu chỉ lực kia.

Hoàng Dục Sư thấy Trùng Dương "hừ!" lên một tiếng khẽ, rồi ngón tay vạch điểm giữa không trung một vòng tròn, và từ nơi ngón tay của đối phương ào ào xẹt vụt ra một sức mạnh kỳ diệu bay thẳng đến người mình.

Tuy kinh lực của ngón tay ấy phát ra không lấy gì làm mãnh liệt lắm, nhưng không hiểu sao Ngâm lực của Phách Không Chuông lợi hại của Hoàng Dục Sư chẳng thể cản trở nổi, và bị sức mạnh ấy xuyên lủng qua và tập kích vào cơ thể.

Thật là một sự bất ngờ ngoài ý liệu của Hoàng Dục Sư. Y cảm thấy thân hình như chạm phải một luồng điện mạnh, tê buốt khắp châu thân, rùng mình luôn mấy lượt vẫn không sao kim chế được.

Thì ra ngọn kinh lực Nhất Dương Chỉ vừa rồi đã điểm trúng vào Thiếu Dương huyết cận nơi xương bả vai của Hoàng Dục Sư, và kinh lực ấy hùng mạnh phi thường, dù Hoàng Dục Sư có tài quán chúng, kịp thời bế được huyết đạo cũng không sao tránh khỏi té nhủi xuống đất.

Nhưng Trùng Dương, vì cố ý nương tay, nên chỉ lực vừa đánh trúng vào huyết đạo của đối phương, chàng lập tức thâu nhanh chỉ kinh trở về. Nói một cách khác cho dễ hiểu là tựa như một con độc xà hùng mạnh và nhanh nhẹn trương nanh há miệng, mổ cái trúng phóc ngay đối phương nhưng khi chạm lên cơ thể của địch thủ lại ngậm miệng chỉ để mồm gõ trúng mà thôi, đó là một hình thức cảnh cáo.

Hoàng Dược Sư cảm thấy thân hình tê buốt một cái, rồi chỉ lực của đối phương bỗng nhiên tiêu tan đâu mất chớ không xâm nhập vào huyết đạo của mình, tuy vậy vẫn không khỏi kinh sợ đến toát mồ hôi lạnh!

Trong khoảng khắc khi Hoàng Dược Sư bị Trùng Dương dùng Nhất Dương Chỉ phản công, thì Đoàn Hoàng Gia cũng hít mạnh khí đan điền, vận hành Tiên Thiên Cương Khí dồn sang ngón tay trở của bàn tay mặt xia thẳng vào sau vai của Trùng Dương.

Tiếng gió vừa phát ra, Trùng Dương đó biết ngay chương, liền phát tréo cánh tay áo trở ra sau, phát ra kinh lực Nhất Dương Chỉ tổng mạnh với luồng Tiên Thiên khí công của đối phương.

Tiên Thiên Công của Đoàn Hoàng Gia cùng Tiên Thiên thuần dương của Trùng Dương tuy cùng một đường lối nhưng bản chất lại không đồng đều.

Vì rằng Nhất Dương Chỉ kinh lực của Trùng Dương hỗn hợp với sức mạnh của ngũ hành trong cơ thể và nhờ chân khí cương dương phát tiết ra ngoài. (Con nhà võ gọi ngũ hành trong cơ thể tức: Tim, Can, Tỳ, Phế, Thận).

Trùng Dương thuở nhỏ ăn nhầm chất nấm sấm và được Thanh Hư Chân Nhân tận tình chỉ dạy, cơ thể chàng nhờ đấy xuyên thông qua cây cầu màu nhiệm của trời đất, lại luyện được phép tọa công của Toàn Chân Phái nên khí Ngũ Hành trong người hiệp thành một thể.

Bởi thế cũng đồng thời mà Trùng Dương luyện được Nhất Dương Chỉ, nhưng sư đệ là Châu Bá Thông không sao luyện thành.

Còn Tiên Thiên Công của Đoàn Hoàng Gia, thì nhờ khí kinh của công lực cá nhân nên chỉ có thể phát ra sức mạnh của Tam hành còn Hai hành của Tỳ và Thận, vì Đoàn Hoàng Gia chưa xuyên thông qua cây cầu của trời đất, cho nên không thể phát huy ra sức mạnh của Tỳ và Thận, chỉ cần bao nhiêu ấy đem ra so sánh cũng đủ thấy sự hơn kém rõ rệt nhau rồi.

Huống chi, môn võ học nội công, trừ sự thiên tư thông minh ra còn phải nói đến thời gian rèn luyện lâu hay chậm, ba năm, mười năm có tài nghệ căn bản của mười năm hơn kém, chứ không thể vượt bậc mà tới được.

Trùng Dương từ lúc thơ ấu nhập môn công phu nội công, sớm tối chuyên cần trên bốn mươi năm khổ hạnh, thì Đoàn Hoàng Gia làm sao bì cho kịp nổi.

Nên Tiên Thiên Công vừa đụng phải Nhất Dương Chỉ là lập tức bị đẩy lui trở lại ngay.

Đoàn Hoàng Gia chợt cảm thấy đầu óc rung động mạnh, và kinh lực của mình vừa phát ra bị đối phương đẩy bật trở về, mường tượng như một người vừa phun ra một bùm nước, bị ngay một luồng sức mạnh vô hình đẩy bùm nước ấy bay tọt trở vào miệng, sự khó chịu và ngọt ngào ra sao cũng đủ hình dung được tình trạng của Đoàn Hoàng Gia đang chịu đựng ở lúc ấy vậy.

Ông cơ hồ suýt buột miệng kêu thành tiếng, kinh lực của Nhất Dương Chỉ hợp với sức mạnh Tiên Thiên khí công của đối phương quật ngay trở lại xoi ngay Trung Phong huyết của Đoàn Hoàng Gia.

Cũng may mà Trùng Dương có nương tay, nên kinh lực vừa chạm đến huyết đạo của đối phương, chàng lập tức triệt ngay trở về, thật là một sự kinh hiểm tột cùng, mồ hôi lạnh trong người Đoàn Hoàng Gia toát ra ướt áo.

Trùng Dương chưa phát huy đủ mười thành công lực của Nhất Dương Chỉ mà đánh bại cả Phách Không Chưởng và Tiên Thiên Công của Hoàng, Đoàn hai người khiến Đông Tà, Nam Đế đều phải trầm khâm phục tài nghệ tuyệt vời của Toàn Chân Giáo Chủ.

Hồng Thất Công và Âu Dương Phong, tuy hai người đang bận đấu nội lực cùng nhau, nhưng cũng thấy rõ sự thắng bại của nhóm người Trùng Dương.

Hồng Thất Công thấy uy lực Nhất Dương Chỉ của Trùng Dương lợi hại đến thế ấy không khỏi kinh hải trong lòng, lão bèn gọi Âu Dương Phong:

- Lão độc vật, hãy khoan!

Miệng quát, tay đã xoay luồng chưởng phong biến thành thế Long Vũ Ư Hải (Rồng múa trên biển) tấn công vào phía trước mặt Trùng Dương.

Âu Dương Phong thấy Hồng Thất Công lại bỗng xoay qua tấn công Trùng Dương rất hợp ý mình, lão bèn rống lên một tiếng như điên, song chưởng đẩy mạnh ra vận đầy kinh lực Cáp Ma Công vào phân nửa người bên hữu của Trùng Dương, hợp với Giáng Long Thập Bát Chưởng của Hồng Thất Công thành thế gong kim kẹp Trùng Dương vào giữa.

Trùng Dương không chút bối rối, song chưởng phân ra hai phía, sử dụng kinh lực Nhất Dương Chỉ bên trái đón Bắc Cái, bên phải đỡ Âu Dương Phong, tuy công lực phải chia ra đôi tay, nhưng chỉ kinh vận không kém uy mãnh.

Chưởng lực Giáng Long Thập Bát Chưởng của Hồng Thất Công từ phía hông vừa đẩy tới, chưởng phong của đối phương chưa áp vào người chàng thì Hồng Thất Công đã cảm thấy một ngọn chỉ quét nhẹ lên vai hữu nơi Tam Lý Huyết, và cũng như Đoàn Hoàng Gia và Hoàng Dược Sư lúc nãy, kinh lực Nhất Dương Chỉ vừa chạm lên da là được đối phương thấu về ngay chớ không xâm nhập đến huyết đạo, bất quá chỉ cảm thấy chân hình tê buốt như chạm phải làn điện vậy thôi.

Riêng Âu Dương Phong thừa khi Hồng Thất Công phát chưởng chuyển thế cùng sang Trùng Dương, y tập vận toàn lực Cáp Ma Công ra đánh mạnh luồng nội lực bình sinh của mình vào phía hữu của Trùng Dương, ngờ đâu do đấy mà y tự chuốc lấy khổ não cho mình.

Nhất Dương Chỉ của Trùng Dương với Cáp Ma Công của Âu Dương Phong sanh khắc như nước với lửa.

Cáp Ma Công thiên về lối ồ ạt hung mãnh tức như loại khí giới nặng búa lớn, trùy to.

Còn Nhất Dương Chỉ của Trùng Dương lại là một luồng cương khí nhọn bén tựa như một cây cung thần bách phát bách trúng của Thần Tiễn Vương Do Cơ, thì dù là cao thủ anh hùng thế nào cũng không tránh khỏi dưới mũi tên xuất quỷ nhập thần của nhà thiện xạ.

Nên khi Cáp Ma Công của Âu Dương Phong vừa đẩy ra, thì luồng chỉ kinh Nhất Dương Chỉ đã xuyên lủng qua Cáp Ma Công và đánh thẳng vào ngực nơi Huyết Trở huyết của y, Trùng Dương vốn cũng y theo cách đối phó với Đoàn, Hồng, Hoàng ba người, chỉ lực vừa lướt lên huyết đạo của đối phương để cảnh cáo xong là thân ngay trở về.

Nhưng vì làn công lực Cáp Ma Công của Âu Dương Phong quá mạnh bạo, thế như đá nghiêng biển lở bay ập ra sau, khi bị luồng Nhất Dương Chỉ xuyên qua và trúng lên cơ thể.

Toàn thân Âu Dương Phong vì luyện được Ngũ Độc Kỳ Công nên bắp thịt khắp châu thân đều có thể tự động thu phát kinh lực theo phản ứng, do đấy luồng Cáp Ma Công lập tức được huy động trở về ngò đầu tông mạnh vào kinh lực Nhất Dương Chỉ xuyên thẳng vào huyết đạo.

Âu Dương Phong kêu lên một tiếng "ói cha!", liền ngã ngựa đánh phịch một cái, nằm dài trên mặt đất chẳng động đậy được!

Mọi người đều không khỏi kinh ngạc vội ngừng ngay trận đấu.

Trùng Dương liền xốc áo đứng dậy đi đến bên Âu Dương Phong liếc nhìn qua đã hiểu rõ mọi sự bèn cười và nói:

- Không sao cả! Chẳng qua huyết đạo bị phong bế thôi.

Nói đoạn dùng tay áo bên hữu phát nhẹ lên người Âu Dương Phong. Cái phát ấy Trùng Dương đã dùng Cách Không Phát Huyết, công phu từ tay áo bay ra một ngọn kinh phong giải thông huyết đạo cho Âu Dương Phong.

Tây Độc tăng hắng lên một tiếng rồi mới từ từ mở mắt tỉnh dậy, y vừa lồm cồm ngồi lên.

Hồng Thất Công đã cười hăng hắc nói:

- Lão độc vật, lúc nãy mi dùng ám khí, không chịu nhận là hèn kém thì bây giờ chánh thức là hèn kém hẳn rồi, còn đợi gì nữa mà chẳng cút xuống núi cho khỏi hỏ mặt hỏ mày với chúng ta?

Âu Dương Phong sượng sùng mày mặt, miễn cưỡng đứng dậy, lui về một phía, vì Trùng Dương có lời giao ước trước, kẻ nào ngã dưới đất trước kẻ như kẻ ấy thua.

Âu Dương Phong tuy tánh tình ngang ngạnh cũng không thể mặt dạn mày dày để làm kẻ lì được, nên y đành phải nên lòng rời khỏi trận đấu theo đúng lời quy ước, lui ra ngồi trên phiến đá, khoanh tay đứng ngoài làm kẻ bàng quan.

Hồng Thất Công chưa chịu buông tha, cười khanh khách nói tiếp:

- Lão độc vật, còn ngồi đó chờ gì nữa ? Sao chẳng sớm cút khỏi Hoa Sơn cho rồi!

Âu Dương Phong cười gian hiểm, đáp:

- Ta không tham gia trận đấu là quá lắm rồi, bảo ta xuống núi ? Người nào to gan như thế thử võ ngực xung tên cho ta biết ?

Trùng Dương biết rõ Âu Dương Phong hung hăng nóng nảy, nếu Hồng Thất Công trả treo thêm với y thế nào cũng có chuyện sống mái nhau, chàng là người đứng ra tổ chức cuộc đại hội này, đâu thể để cho hai cao thủ vang danh trong võ lâm trở mặt sống chết hơn thua với nhau cho đành ?

Nên chàng cười giả lả:

- Âu huynh, một chút thất tay Thất huynh hà tất phải để bụng làm gì ? Nào! Chúng ta cứ y theo khi nãy mà đấu tiếp vậy!

Hồng Thất Công mới chịu buông tha cho Tây Độc, chưởng trái liền vung lên liên tiếp bay ra hai chưởng Giáng Long, bay vút vào phía trước mặt Trùng Dương.

Lần này Trùng Dương không dùng Nhất Dương Chỉ mà sử dụng Thái Ất thần công để đối phó, tay áo vừa hất cao tức thì một luồng cương khí cương mãnh bay ra đón lấy ngọn gió chưởng Giáng Long của Hồng Thất Công " ầm!" hai tiếng nổ như xé không, đất tuyết từ phía dưới cuộn tung lên trắng xóa một vùng, kinh lực đôi bên tương đương ngang ngửa, chẳng ai lép ai.

Phách Không Chưởng của họ Đoàn cùng Tiên Thiên Công của Nam Đé cũng ào ào bay đến tấn công hai phía mặt trái của Trùng Dương.

Hai người vì lúc nãy bị thất cơ vì Nhất Dương Chỉ của Trùng Dương, tuy không đến nỗi gọi là bại, nhưng trong lòng chưa chịu khâm phục, vì dù sao cũng là tông sư chí tôn của một phái trong võ lâm, ít nhiều cũng có chút tự ái cao ngạo. Bọn họ cảm thấy mình bị Trùng Dương đùa bỡn như một đứa bé con, sự tức lòng như vậy đau đớn nhẹn thua được nên không hẹn mà song song sử dụng nội gia chân lực ra để áp đảo Trùng Dương.

Hoàng Dược Sư cũng như Đoàn Hoàng Gia mỗi người đều gia thêm ba thành công lực.

Trùng Dương chợt cảm thấy hai luồng khí công một cương một nhu bay áp vào hai bên hông như thế gọng kềm kẹp thật mạnh chàng vào giữa, lực đạo tuy ôn hòa nhưng sức mạnh ngàn cân khó sánh thì tự hiểu không thể dùng Thái Ất

Thần Công cự đương nổi, liền đổi ngay ý định dùng Nhất Dương Chỉ phản kích trở lại để cho mọi người biết rõ sự lợi hại của phái Toàn Chân.

Suy định xong, Trùng Dương liền vụt đứng dậy, hét lớn một tiếng lanh lảnh vang rền khắp rừng cây hóc đá, dội đến từng mây, tiếp theo đấy gióng tóc đao sĩ trên đầu tự dung sút xuống, xóa phủ khắp mặt vai tựa như một con người thời thượng cô, lại muông tượng như con sư tử đang giận dữ sừng lông trương gáy, hai tay áo rộng của chàng chia tránh hai phía tả hữu, với đầy kinh lực Nhất Dương Chỉ, phật trở ra phản kích Hoàng, Đoàn hai người.

Đoàn Hoàng Gia và Hoàng Dục Sư võ công hai người tuy ngang nhau, nhưng công lực của mỗi người lại xê xích khác nhau, Phách Không chuông của Hoàng Dục Sư tuy chậm, nhưng đi sau mà đến trước, mắt thấy chuông kinh Phách Không của y sắp đánh trúng vào người Trùng Dương, thì bỗng nhiên đổi phương vụt đứng người dậy, hú lớn một tiếng lạnh lót và kể ra cũng lạ, tiếng hú ấy bay lọt vào lỗ tai, tuy y là người có công lực cao thâm cũng không tránh khỏi quả tim nhảy thót một cái, và Phách Không Chuông vì đấy tự dung chậm lại một giây.

Hoàng Dục Sư thâm kinh hải, định thu thập tinh thần để tăng cường thêm chuông lực, chợt cảm thấy có một bức tường nặng cứng vô hình đẩy ập về phía mình.

Đào Hoa Đảo Chủ liền nhận biết ngay là lực lượng Nhất Dương Chỉ của đối phương lần này hùng mạnh cực cùng, khác xa hẳn với mấy lần trước khó thể cự đương nổi.

Vì rằng Nhất Dương Chỉ là một công phu súc tính cả Cực Nhu và Cực Cang, dù áp dụng thân pháp Thiết Bảng Kiều hay công phu Thiên Cân Trụ, cũng không thể giữ vững thân hình được.

Hoàng Dục Sư chi còn cách tung mình nhảy bổng lên ba trượng cao để tránh, sau đấy mới nhẹ nhàng đáp trở xuống. Nhưng cái nhảy ấy đã khiến Hoàng Dục Sư rời khỏi vị trí, vô hình trung kể như đã bị thua rồi. Riêng về Đoàn Hoàng Gia, Tiên Thiên khí công của ông vừa tấn công đến bên hông của Trùng Dương, nào ngờ đối phương hú lên một tiếng dài, sử dụng Nhất Dương Chỉ để phản kích lại mình.

Đoàn Hoàng Gia cũng y như trường hợp Hoàng Dục Sư, cảm thấy một bức tường khí lực vô hình, nặng nề đổ ập trở lại, ông tự hiểu là với nội lực công phu của bản thân không sao bám vững lấy vị trí chỗ ngồi được.

Nếu có liều mạng tận lực chống lại thì sẽ bị nội thương rất nặng, nên Đoàn Hoàng Gia chẳng còn đắn đo vội mọp người xuống đất lăn tròn ra ngoài vòng đấu hai trượng xa và như vậy, ông cũng đành chung số phận chịu bại như Hoàng Dục Sư.

Hồng Thất Công thừa trong khoảnh khắc mà Trùng Dương dùng Nhất Dương Chỉ để chống cự Phách Không chưởng và Tiên Thiên Thiên Công của Hoàng, Đoàn hai người.

Thần Cái lại quát lên một tiếng, rạp người xuống đất vận đủ mười hai thành công lực rồ lật tay tung ra một chưởng Thần Long Điều Vĩ, chưởng phong bay "vút" một tiếng đánh vào phía lưng Trùng Dương.

Trùng Dương lợi dụng ngay dư lực của Nhất Dương Chỉ còn lại chưa triệt về xoay lẹ bàn tay ra sau đưa luồng Nhất Dương Chỉ đón lấy ngọn chưởng lực của đối phương.

Tuy nội công của Hồng Thất Công đã tinh luyện đến mức tuyệt đỉnh đăng phong, nhưng cũng không sao chịu thấu luồng Nhất Dương Chỉ kỳ diệu ấy, toàn thân bị nhấc bổng lên cao.

Hồng Thất Công vội giật mình dùng ngay thân pháp Yến Song Phi, nhưng cũng bị đẩy tạt ra ngoài hai trượng xa.

Trong thời gian nháy mắt, Toàn Chân Giáo Chủ với môn công phu độc đáo Nhất Dương Chỉ đã liên tiếp hạ ba tay thượng đẳng cao thủ, trong một thời gian nháy mắt.

Ba người tuy bị kinh lực Nhất Dương Chỉ nhưng tình trạng mỗi người khác nhau:

Hoàng Dược Sư là người thấy rõ thời cơ sớm nhất, vội tung người nhảy lên cao, tránh khỏi sức mạnh khủng khiếp của Nhất Dương Chỉ, nên người y chẳng bị thiệt hại gì.

Đoàn Hoàng Gia tuy lăn tròn dưới đất tránh khỏi sức mạnh trung tâm của luồng Nhất Dương Chỉ, nhưng cũng bị dư lực của chỉ kinh quét tuốt ra ngoài lăn tròn hơn một trượng xa mới ngừng lại, nửa thân mình phía hữu bị kinh lực đụng phải, tê buốt như bị lửa đốt.

Còn Hồng Thất Công bị sức mạnh của Nhất Dương Chỉ nhấc bổng lên cao, lão Bang Chủ Cái Bang liền mượn ngay sức mạnh của luồng lực đạo, lộn trái người ra xa, khéo léo tránh khỏi ngọn chỉ kinh đập vào trước ngực, nhưng sau lưng đành phải chịu đòn, tuy không đến nỗi bị thương nhưng sống lưng cũng cảm thấy nhức nhối như bị cây dầm lên.

Hồng Thất Công là một người trực tánh nhanh miệng, bình thường tuy rất tự cao khí ngạo nhưng lại rất phục thiện.

Lão nhảy vọt ra phía sau, miệng lia lịa kêu to:

- Vương Chân Nhân, lần này thì lão ăn mày chịu phục sát đất rồi "Thiên Hạ Võ Công Đệ Nhất Anh Hào" chỉ có một mình ông xứng đáng mang lấy mà thôi!

Đoàn Hoàng Gia lồm cồm đứng dậy vận khí lưu chuyển một hồi mới dần dần giảm bớt đau nhức. Ông vòng tay xá Trùng Dương một xá và nói:

- Đáng lý ra, Đoàn Trí Hưng này không nên giao tay với Vương Chân Nhân mới phải, vì mười năm trước đây, ngài đã giúp tôi bình định nội biến trong Hoàng cung Đại Lý. Tôi dù là kẻ bất tài nhưng há lại là kẻ chẳng biết phải quấy hay sao ? Chẳng qua là được Chân Nhân có lòng mời đến đây, buộc lòng phải thi thố ít nhiều sở đắc để khỏi phụ dạ cố tri.

Nhất Dương Chỉ của Vương Chân Nhân, thật là một công phu quán thế vô song, dù cho sư phụ tôi có đến đây cũng chưa chắc là đối thủ của ngài. Lần Hoa Sơn luận kiếm này, kể như lão huynh độc chiếm ngôi vị Đệ nhất Bá chủ võ lâm rồi vậy!

Đoàn Hoàng Gia nói xong liền chấm dứt bằng một tràng cười sảng khoái.

Hồng, Đoàn hai người tâm tình rất khoáng đạt, trước sau nói toạt cảm nghĩ trong lòng mình, chỉ có Hoàng Dục Sư và Âu Dương Phong, lăm li chẳng nói chẳng rằng.

Hoàng Dục Sư thiên tánh cao ngạo, khí kiêu, tuy trong lòng đã bội phục đến mười hai phần mà trên miệng vẫn cắn răng không thố lộ một lời.

Âu Dương Phong sẵn lòng thâm độc, bèn mở miệng cười nham hiểm và nói:

- Vương Chân Nhân, Nhất Dương Chỉ của ông quả nhiên áp đảo tất cả mọi người, nhưng Âu Dương Phong tôi vẫn chưa lượng sức mình muốn được thỉnh giáo thêm một lần nữa.

Trùng Dương chưa kịp đáp lời, Hồng Thất Công đó oai oái la to:

- Cái lão độc vật nhà ngươi thật chẳng biết hổ, ngươi đã bị lộn mè một keo thiếu điều nằm vạ thú đất. Chưa tổn sao, mà còn đòi so tài nữa ?

Lì lợm chi lắm vậy! Đứng đó mà lải nhải như chó nhai giẻ rách, dẫn bày tròng thú của ngươi cút mẹ xuống núi cho rồi.

Đoàn Hoàng Gia thấy Hồng Thất Công xài xẻ Âu Dương Phong thậm tệ, không nhịn được liền cười xòa lên.

Âu Dương Phong tảng lờ như không nghe thấy, y là người thiện cách xa mặt mà đoán lòng, liền quay sang hỏi Hoàng Dục Sư:

- Dục huynh, theo huynh nghĩ thì võ công của Toàn Chân Giáo Chủ có đáng là thiên hạ vô song chăng ?

Hoàng Dục Sư quen nét kiêu kỳ, đâu có dễ chịu tỏ lời khâm phục Trùng Dương được. Nên chàng chỉ cười khan một tiếng, không đáp rằng phải, cũng chẳng nói là không.

Âu Dương Phong được thế quay đầu lại trả đũa Hồng Thất Công:

- Ê! Lão ăn mày thú, mi thấy rồi chưa! Dục huynh cũng chưa chịu phục kia mà! Nay ta hỏi mỡ một câu, hôm nay là ngày thứ mấy của cuộc so tài ?

Hồng Thất Công lơ láo một hồi mới đáp:

- Mấy ngày rày lão ăn mày không có nhỏ rượu vào miệng nên trí nhớ cũng lụi mất, chẳng thể nhớ ra được!

Tây Độc cung sáu ngón tay đưa ra trước mặt Hồng Thất Công rồi nói:

- Hôm nay là ngày thứ sáu của cuộc tranh tài, biết chưa ?

Hồng Thất Công đồ quạu hỏi gặng lại:

- Biết rồi thì sao ?

Âu Dương Phong cười nhạt đáp:

- Vậy mi quên Vương Chân Nhân đã nói qua sao ? Chúng ta lần này trên Hoa Sơn luận kiếm, phải đấu nhau đúng bảy ngày bảy đêm.

Bây giờ chỉ mới sáu ngày nghĩa là chưa hết, vẫn còn lại một ngày chót. Ta có một ý kiến mới...

Hồng Thất Công ngắt ngang:

- Lão độc, định giờ trò gì nữa đây ?

Lại đem mấy con trùng thú ra dọa người phải không ?

Âu Dương Phong lắc đầu, trợn mắt trắng dã đáp:

- Nói xàm! Ai thềm dùng rắn độc làm chi, thắng được cũng chẳng danh dự gì!

Hồng Thất Công ôm bụng cười ngắt một hồi, mới nói:

- Trời đất ơi! Thật là chuyện lạ ngàn năm, chuyện lạ ngàn năm! Lão độc vật mà cũng biết nói ra những lời quang minh chánh đại nữa ư ? Quả là cọp rừng cũ thịt, beo vàng ăn chay rồi! Lão ăn mày cười đến rụng răng mất! Vậy hôm nay mi núp trong lòng núi, lại bái quỷ yêu, bắt rắn luyện công luyện thành cái ví thá gì ?

Kết cuộc vẫn té bò càn chẳng ra cái thể thống gì, mi dùng loại trùng thú ấy nhắm có thủ thắng được chăng ? Thật là buồn cười!

Âu Dương Phong bị Hồng Thất Công khai toạt âm mưu luyện xà công bí mật của mình trước mặt Trùng Dương, nư giận của Âu Dương Phong không khỏi bốc cao lên đầu, từ lúc trên Hoa Sơn luận kiếm đến giờ, luôn luôn bị Hồng Thất Công châm chọc đủ điều, có thể nói là Tây Độc hận ghét lão ăn mày đến thấu xương thấu cốt.

Chỉ vì Hồng Thất Công tánh tình ngay thẳng, không thể bì kịp với thái độ ôn hòa trầm tĩnh của Trùng Dương, khác hẳn với sự kín đáo thâm trầm của Hoàng Dược Sư, cũng không so được với tánh khoan nhân đại độ của Đoàn Hoàng Gia. Lão không sao hạp nhãn với Âu Dương Phong, nên luôn luôn khích bác châm biếm với đủ mọi cách, lần này lại khai huych toẹt sự bí mật của y, khiến y như lửa cháy thêm dầu.

Tây Độc giận lắm nhưng cố giữ vẻ thản nhiên ngoài mặt, chỉ hơi nhích khê cổ tay phải lên, tức thì năm mũi xà đầu châm, nối đuôi nhau bay vèo ra, tấn công vào phía dưới bụng Hồng Thất Công.

Âu Dương Phong ra tay rất ác độc, im thin thít chẳng thốt lên một tiếng, chỉ khê phát tay áo len lén vung ám khí ra ngằm thanh toán đối phương, y với Hồng Thất Công cách xa nhau không đầy vài bước, có thể nói là trong khoảnh khắc đã bay tới nơi rồi.

Nhưng Trùng Dương rất tinh mắt, thoáng nhìn đã biết dã tâm của Âu Dương Phong, mặc cho ám khí của y lợi hại nhanh chóng thế nào, chàng chỉ dùng một tí công phu Nhất Dương Chi, khê búng một ngón tay là lập tức có một ngọn kinh khí bay ra đẩy Độc Xà Chủy của Âu Dương Phong bay ngược trở về chui tọt vào tay áo của Âu Dương Phong y như lúc cũ trong nháy mắt.

Sự việc ngoài ý liệu khiến Âu Dương Phong không khỏi giật thót mình kinh sợ.

Hồng Thất Công vốn ngỡ ngáo như thường không hay là Trùng Dương đã giải cho mình khỏi một nguy cơ.

Hoàng Dục Sư, Đoàn Hoàng Gia đứng bên ngoài nên nhìn thấy rõ mọi việc xảy ra, trong lòng ngằm bái phục, vì từ xưa đến nay các võ gia chỉ nhờ nghe hơi gió mà bắt được ám khí, chớ như thủ pháp vừa rồi của Trùng Dương có thể dụng kinh lực của nội công đẩy trả ám khí trở về trên tay nguyên chủ, thật là thế gian hãn hữu không có một kẻ thứ hai nào có thể thi thố được, ngôi vị Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Công, quả không hổ danh chút nào.

Âu Dương Phong sắc mặt tái mét, đứng ngẩn ra như trời trồng.

Hồng Thất Công chẳng hiểu ắt giáp ra sao cười lên hăng hắc và nói tiếp:

- Ê lão độc! Đứng tưởng Trời tưởng Phật gì đó, định ăn chay sám hối thiệt sao? Mi bắt bẻ Vương Chân Nhân phải đấu đủ bảy ngày bảy đêm, mi trừ ra ba con rắn thối ấy còn có nhưng bản lĩnh gì cao kỳ khác nữa chẳng? Cứ nói ra ý kiến của mi cho lão nghe thử xem!

Tây Độc tuy hận Hồng Thất Công tím cả ruột gan, nhưng có Trùng Dương trước mặt, không dám giờ trò gì khác. Y chỉ đành "hừ!" giọng mũi một tiếng cho đỡ giận, đoạn quay sang nói với Trùng Dương:

- Vương Chân Nhân, ông có đem Cửu Âm Chân Kinh theo chẳng? Xin đem ra cho mọi người đồng chiêm ngưỡng vật chí bảo của võ lâm!

Hồng Thất Công và mọi người đều thót người ngạc nhiên. Không hiểu Âu Dương Phong thốt câu ấy ra với dụng ý gì!

Trùng Dương tuy liên tiếp thắng được tứ Bá, nhưng trước sau thái độ vẫn một mực khiêm cung từ tốn, chàng vui vẻ gật đầu đáp:

- Cửu Âm Chân Kinh tôi có mang theo người đây, Âu Dương huynh muốn xem cho biết, tôi đâu nữ hẹp tình!

Nói xong thò tay vào túi móc ra chiếc hộp sừng tê giác hai tay bung lấy chiếc hộp gỗ nhẹ vào đáy, tức thì "cách" một tiếng, chiếc hộp mở ra làm đôi để lộ ra hai quyển chân kinh màu đỏ, nằm gọn giữa hộp.

Hồng Thất Công để ý canh chừng Âu Dương Phong trở mặt giựt mất chân kinh, tuy có thể tin cậy bản lĩnh của Trùng Dương vị tất Tây Độc có thể đoạt được. Nhưng biết đâu trong khi giành giựt nhau chân kinh tránh sao khỏi bị tổn hại, thì còn gì vật chí bảo vô giá trong võ lâm nữa. Nên lão ngằm theo dõi từng hành động nhỏ nhặt của Âu Dương Phong.

Nhưng khác hẳn sự nghi nan của lão, Âu Dương Phong chỉ đưa mắt nhìn sơ qua hai quyển Cửu Âm Chân Kinh bên trong rồi thôi chớ không có gì khác, lại nghe y cười nhạt một tiếng và nói:

- Vương Chân Nhân thủ tín đem theo bộ Cửu Âm Chân Kinh đến đây, thật là quý hóa lắm. Nhìn chiếc hộp chân kinh, tụi sực nghĩ được một trò chơi thích thú, chẳng hiểu quý vị có đồng ý chẳng ?

Trùng Dương cười đáp:

- Phong huynh có cao kiến gì, xin cứ nói thẳng ra!

Âu Dương Phong chớp đôi mắt trắng dã rồi nói:

- Vương Chân Nhân vì muốn bảo vệ đức đạo trong thiên hạ, nên không chịu luyện những võ công âm độc trong võ kinh, đồng thời cũng chẳng chịu truyền lại cho người khác, nhưng Nhất Dương Chỉ của ông sử dụng lúc này phải chăng là từ võ công trong Cửu Âm Chân Kinh này mà ra ?

Trùng Dương vội cải chánh:

- Đâu phải thế! Nhất Dương Chỉ của bản đạo là do tiên sư truyền lại, hoàn toàn là công phu của Toàn Chân Giáo phái, lúc chưa đến Hoa Sơn tìm kinh bản đạo đã sớm học thành tài rồi, nào có phải là võ học của Cửu Âm Chân Kinh, Âu huynh đừng ngộ nhận không nên!

Âu Dương Phong cười gian hoạt, nói:

- Tốt lắm! Chúng tôi tin tưởng lời nói của Vương Chân Nhân. Chủ ý của tôi là bây giờ muốn Vương Chân Nhân để công khai ở trước mặt mình hạn định thời gian là một ngày và một đêm cuối cùng còn lại của cuộc so tài.

Wang Chân Nhân cố gắng giữ gìn quyển chân kinh, bốn người chúng tôi tận dụng mọi biện pháp đến tranh lấy bất cứ với hình thức nào miễn đoạt được thì thôi. Nhưng nếu trong thời gian đó mà Vương Chân Nhân bảo toàn được

quyền Chân Kinh kia, thì chúng tôi nguyện cúi đầu khâm phục sát đất, chẳng bao giờ còn ý vọng tưởng đến Chân Kinh nữa.

Nếu Vương Chân Nhân bằng lòng điều kiện trên, chúng tôi đồng thanh công nhận Chân Nhân quả xứng danh là cao thủ đệ nhất của võ lâm vậy.

Đề nghị của Tây Độc bề ngoài xem ra đường hoàng minh chánh, kỳ thật bên trong ngầm đầy sự hiểm hóc khó khăn. Vì như thế có khác y bảo Trùng Dương phải bày Cửu Âm Chân Kinh ra ngoài để tự do tìm cách đoạt lấy, bằng mọi thủ đoạn chánh hoặc tà, mà Trùng Dương chỉ có quyền giữ chứ không có quyền phản đối và như vậy một mình Trùng Dương phải chống lại bốn người với một thời gian một ngày một đêm đằng đằng, thì dù Trùng Dương có võ công cái thế cũng phải có lúc tinh thần mỏi mệt, khó mà giữ gìn trọn vẹn quyền Chân Kinh về mình, vạn nhất một phút sơ thất bao nhiêu công phu khó mỗi bao lâu nay đều trôi theo dòng nước!

Hồng Thất Công định lên tiếng phản đối chẳng ngờ Trùng Dương chẳng chút do dự đáp ngay:

- Hay lắm! Ý kiến Phong huynh rất hay, bản đạo vui lòng tuân mệnh!

Hoàng Dược Sư và Đoàn Hoàng Gia cũng cảm thấy đề nghị của Âu Dương Phong quá đáng, vừa muốn xen vào bàn luận, song thấy Trùng Dương đã lên tiếng hứa chịu lỗ rồi.

Hồng Thất Công bất bình lên tiếng:

- Vương Chân Nhân bằng lòng điều kiện giữ gìn cả một ngày một đêm chẳng ? Không phải là chuyện chơi đâu, sơ thất một chút là hỏng bét tất cả đấy!

Lời nói vừa rồi như ngầm khuyên khéo Trùng Dương nên lưu ý Âu Dương Phong là một tay quỷ kế đa đoan, lòng dạ âm độc khó lường, rủi như Cửu Âm Chân Kinh lọt vào tay y, thì thật là đại họa không nhỏ cho võ lâm.

Trùng Dương nào chẳng nghe ra, nên cười an ủi lại:

- Thất huynh, bản đạo dám nhận lời tất nhiên là có khả năng đủ giữ gìn Cửu Âm Chân Kinh được. Xin quý vị cứ tùy tiện đến tranh lấy thử.

Đoàn Hoàng Gia bèn lên tiếng:

- Tuy lời nói như vậy nhưng kể ra Vương Chân Nhân cũng hơi chịu thiệt một chút! Theo ngu ý của tôi thì để cho Vương Chân Nhân ngồi trong chiếc động đá bảo thủ lấy Cửu Âm Chân Kinh của mình, mới có phần công bằng.

Ông định nói tiếp thêm thì Trùng Dương đã lắc đầu ngắt lời:

- Không cần tìm chi sơn động cho tồn công, bản đạo cứ ngồi tại đỉnh núi này, giữa đỉnh núi này, giữ gìn Chân Kinh. Chư vị cứ việc tận dụng các phương pháp để đoạt lấy, bất luận dùng sức hay dùng trí, dùng văn hay dùng võ bản đạo cũng thuận ưng tất cả. Hạn định mười hai giờ đồng hồ trong thời gian quý vị tùy tiện ra sức đoạt lấy Chân Kinh vậy!